

פרגמנט של טרגדיה יוונית

מקהלה: הוי, קודקודו של הלך, ממוגף-היטב-
במנעלים-של-עור, מאין – בשביל מה –
בחפשך את מי – באילו משעולים –
הגעת לסביבה השללזמירית הזאת?
אני שואל כדי לדעת, ואולם
אם במקרה חירש אתה ואף אילם
ולא הבנת כלום, אף לא מלה אחת,
אותת לי בידך, נפנף לי שאבין.

אלקמיאון: בדרך בוֹיאוטית הגעתי עד הלום.

מקהלה: בחתירה רגלית או על סיפון של סוס?

אלקמיאון: דירבנתי בעוזו את רמכי רגלי.

מקהלה: מתחת זווס בהיר או מעונן חלקית?

אלקמיאון: לא בוך על מגפי, כי אם אחיו הקט.

מקהלה: לא אתנגד ללמוד מפִיך את שמך.

אלקמיאון: לא כל שיבקש אדם תשיג ידו.

מקהלה: התספר, אם כן, מה מעשיך כאן?

אלקמיאון: שתי שפתותי רועה נחקר בשרוני כי –

מקהלה: כי מה? הן לא אדע מה תבקש לומר.

אלקמיאון: לנצח לא תדע, אם תפרעני כה.

מקהלה: דבר, ואנוכי אנצור את לשוני.

אלקמיאון: כי זה ולא אחר ביתה של אריפילה.

מקהלה: הוא לא טינף גרונו בשקר מתועב.

אלקמיאון: האכנס, אם כן, מבעד לדלתה?

מקהלה: חדור נא אל ביתה ברגל עזיזה,

היה, ילדי הטוב, צדיק, מחד גיסא,

אך, מאידך גיסא, אל תהיה רשע;

כי אין לך תוכנית טובה יותר מזו.

אלקמיאון: אפסע לתוך ביתה בעקבים חופזים.

[סטרופה]

מקהלה: אם תשאלוני,

איני חפץ בשם של איש פזיז

שמחשבתו בוסרית;

אך לאחר הרהור

הגעתי לבסוף למסקנה

כי אין חיינו

ודאיים. את זאת

על סרעפתי חקקתי,

לא לוח שעווה,

לא חרט חד שימשוני לשם כך,

מטעמים רבים, אין החיים

זרים לחוסר ודאות.

ולא עופות הנחש במעופם
את זה הסוד צרחו לי,
ולא החצובה של דלפי, לא,
אף לא דודונה.
כי סרעפתי – פיקחת מלידה –
גילתה זאת בעצמה.

[אנטיסטרופה]

על מה אזכיר את
בת אינכוס, אהובתו של זווס?
את זו שהאלים
בחסד אכזרי
נדבו לה טלף, קרן וזנב,
(היא לא ביקשה זאת!)
ואז שילחו אותה
ללמוד את צפונותיה
של מלאכת הגרה.
על כן בכל שדות ארגוס ליחכה
דשאים חיוורים ותפרחות סירפד,
שלא הזיקו לה, אמנם.
אך בסעודות כאלה לא אחפץ,
אפילו מזינות הן:
בל ישמש כבדי המך מושב
לאפרודיטה!
על מה אזכיר את שם איו? על מה?
ממש אין לי מושג.

[אפודה]

עתה לבי המתנבא
נוגן מבלי שהתבקש

מזמור שאין לרקוד לפיו.
אכן, אפילו הארמון
מזכיר לצמד רואתי
(לימנית, אף לשמאלית)
מעין בית מטבחיים חי,
עטוי במוות צמרירי,
שברי פרות על שרטוניו.
על כן אבכה כבנות קיסים;
לפעימות המקרעות
את כסות חזי בקול שאון
נוספה בתואם מהדהד
הלמות ראשי האמלל.

אריפילה (כפנים): אבוי! כי נשכוני מלתעות גרון;
נשכו למעשה, לא כמשל בלבד.

מקהלה: דומני כי עולה מתוך הבית קול,
ואין זה קול אנוש המקפץ מגיל.

אריפילה: הוא מפצפץ את גולגולתי ברוב עוינות,
הנה יכה שנית: שוחטני הוא שחוט.

מקהלה: איני חפץ בשם של איש פזיז, אולם
ספק אם מתנהל הכול למישרין.

אריפילה: אבוי! אבוי! הנה יכני בשלישית.
את לבבי דוקר הוא נגד רצוני.

מקהלה: אם כך – אין בריאותך שפירה כל ועיקר;
אשר לחשבונך – הריהו מדויק.

(מאנגלית: רונן סוניט)